

Gáta Zoltán
ragaszkodás

E-nek

kitaposott hónyomokban
elhibázott gesztusokban
templomi csönd melegében
hozzád vágyó szívverésben
melléd térdelek

Ki vagy te?

...és kezdetben volt a különbség, amely nem ismer megállást, távolságot, befejezést, amely tele van vágyakozással, vonzalommal és odafigyeléssel – ereje az állandó vibrációban van. A fokozatosan kiépülő kötődés nem a találkozásokban, a közös forrócsokizás izgalmában, a kézen fogva templomba lépés csöndes áhítatában növekszik, hanem valami újban, személytelenben...

„Ki vagy te?”

Tegnap még bizsergető üresség és bizonytalanság mozgatta a pillanatok, mára dinamikája lett a besűrűsödött ürességnek. Hát mégis van ereje a személytelennek? Hiszen most az készülődik, ami eddig sosem történt meg: a vele való találkozásnak ez az ismeretlensége nemcsak kíváncsisággá duzzadt, hanem szokatlanul erős vággyá, hogy találkozni, s az első pillanat meglátni-élményében megölelni s elidőzni a tekintetében...

(nem tudsz vigyázni?! ki adott neked jogosítványt?! örült!)

Most, ebben a pillanatban, látatlanul, de nem ismeretlenül, társként vagyok neked, az, aki elindult hozzád, aki rólad gondolkodik, fantáziál... De mégis tudom, hogy akiről beszélek, s a

dolgok, amiket mondok rólad, csak bennem vannak, vagyis pontosan ott vannak, ahol te nem vagy... (de lehet, hogy fordítva: ahol én nem vagyok?). Vajon találkozunk-e így?...

A csetelésben szavakkal megteremtett delej-mező, a „csak a szeretet számít, ahogy folyamatosan a szívembe írod magad” – ebben a kvantumalagútban nem lehet megtorpanás! A melegség, humor és szépség szavai azonban valahogy mégsem találnak mindig utat: mert vagy túl sok, vagy túl kevés, amit mondanak.

„Ki vagy te?”

Képekből, vágyakból, hangokból összerakott alakod, kérdéseidből, válaszaidból összerakott pszicho-hologramod mind bűvópatakként energetizál, mert most hozzád tartok, és egyre inkább tudom, hogy a találkozás mozzanata lehet az a pont, amelyért érdekes azt kérdezni:

„Ki vagy – ...”

Eddig tart a diktafon felvétele, amelyet megkaptam a testvérétől, s egy nagy csattanással ért véget. Egy másik autóval ütközött... Nagyon sokszor visszahallgattam már... és most én kérdezném: „Ki vagy te?”